

последниятъ имъ свещеникъ, служѣше по-нѣкога, въ примитивната имъ проста черква нѣкакви-си обряди, неговий синъ, който едва знаеше да прочита отъ гръцкитѣ и арабскитѣ книги.

Щомъ се запознахме съ такивато тѣхни работи въ Марашъ, исказахме се ние кѣто християнски калугери, които съ свята мисия пѣтуватъ по земята. Священниковий синъ повѣри ни се напълно, и ние въ-кратко-време станахме голѣми хора въ градътъ. Най-напредъ призовахме тържественно народътъ за-въ черква, и тамъ, азъ и Халилъ, кѣто се облѣкохме въ черковни дрѣхы, служихме по славянски съвсѣмъ правилно. Подиръ-това азъ държѣхъ слово на турски, на който езикъ, както знаете, говорятъ и Караманлитѣ.

Между-това една случка въздигна нашата слава до-въ небеса. Прѣзъ Марашъ нетечѣше никаква рѣка, и жителитѣ ѝ вадѣха потрѣбната за тѣхъ-си вода отъ нѣкои близки извори. Тогазъ се бѣше случило, щото повечето отъ тие извори, споредъ горещната, бѣха пресъхнали а пъкъ азъ като забелѣжихъ че есенното време приближава, и че въ околността сѣ валѣли дъждове, и при разглеждането на тие извори като съписасахъ че водата, макаръ незначително, но все-пакъ бѣше захванала да приидва, смислихъ да направя чудо, и повикахъ народътъ, та го поведохъ къмъ изворитѣ, и тамъ четохъ молитви и пѣхъ туй-онуй, като молѣхъ Бога да прати вода.

И сѣпа случка стана, че на утреньта водата на-дойдѣ, и изворитѣ се изпълниха. Мене ме имаха вече за пророкъ и чудотворецъ, и хванаха да ме обсираватъ съ дарове. А за да се обогатя още повече, почнахъ да викамъ народътъ да се исповѣда. Сироти жени се завтекоха при мене, та ми носѣха всѣкакви работи: пари и други нѣща, и захванаха да ми изказватъ гре-